

— uwzględnienie żądania stwierdzenia nieważności decyzji Izby Odwoławczej CPVO z dnia 2 maja 2006 r. (sprawa nr A 003/2004) przedstawionego przez skarżącego w pierwszej instancji;

ewentualnie w odniesieniu do pkt 2

— skierowanie sprawy ponownie do Sądu Pierwszej Instancji w celu wydania nowego wyroku;

— obciążenie CPVO ogółem kosztów postępowania wynikających z niniejszego postępowania, postępowania przed Sądem Pierwszej Instancji i postępowania przed Izbą Odwoławczą.

Zarzuty i główne argumenty

Przedmiotem odwołania jest wyrok Sądu Pierwszej instancji oddalający skargę wniesioną przez wnoszącego odwołanie przeciwko decyzji Izby Odwoławczej Wspólnotowego Urzędu Ochrony Odmian Roślin w przedmiocie wniosku o przyznanie wspólnotowej ochrony odmian roślin odmianie roślin „SUMCOL 01”. Wnoszący odwołanie powołuje zarzut, iż Sąd w zaskarżonym wyroku zgodził się z decyzją Izby Odwoławczej, na mocy której zgłaszana odmiana roślin nie różni się w wyraźny sposób od odmiany referencyjnej, którą należało uznać za powszechnie znaną.

W ramach zarzutu pierwszego wnoszący odwołanie powołuje się za szereg braków proceduralnych. Jego zdaniem Sąd badając decyzję Izby Odwoławczej wysunął wnioski, których błędność wynika bezpośrednio z pism procesowych. Wnoszący odwołanie podnosi ponadto, że Sąd wypaczył stan faktyczny i dowody, nałożył nadmierne wymogi co do uwag wnoszącego odwołanie, że uzasadnienie wyroku jest wewnętrznie sprzeczne oraz że naruszył prawo wnoszącego odwołanie do bycia wysłuchanym. Dodaje on ponadto, że Sąd pominął istotną część jego uwag oraz wielokrotne propozycje przedstawienia dowodów, odrzucając je z powodu ich ogólnego charakteru. W opinii wnoszącego odwołanie, czyniąc to Sąd pominął jednocześnie fakt, że po części przedstawienie uwag „w sposób bardziej konkretny” było obiektywnie niemożliwe. Jest on zdania, że w ten sposób Sąd naruszył służące mu prawo do bycia wysłuchanym oraz zasady obowiązujące w dziedzinie ciężaru dowodu oraz postępowania dowodowego. Co więcej wnoszący odwołanie zarzuca Sądowi niezgodne z prawem rozszerzenie zakresu przedmiotu sporu wynikające z oparcia uzasadnienia wyroku na argumentach nie podniesionych ani przez urząd ani przez Izbę Odwoławczą.

W ramach zarzutu drugiego, wnoszący odwołanie zarzuca Sądowi, iż naruszył prawo wspólnotowe uznając w ramach wykładni art. 7 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 2100/94 z dnia 27 lipca 1994 r. w sprawie wspólnotowego systemu ochrony odmian roślin, że opis odmiany w literaturze naukowej stanowi dowód na okoliczność, iż dana odmiana jest powszechnie znana. Ponadto wnoszący odwołanie powołuje się na naruszenie art. 62 wymienionego wyżej rozporządzenia i art. 60 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1239/95 z dnia 31 maja 1995 r. ustanawiającego zasady wykonawcze stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 2100/94 w odniesieniu do postępowania przed Wspólnotowym Urzędem Odmian Roślin.

Skarga wniesiona w dniu 2 lutego 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-47/09)

(2009/C 82/33)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: F. Clotuche-Duviousart i M. Nardi, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

Komisja wnosi do Trybunału o:

- orzeczenie, że przewidując możliwość uzupełnienia przymiotnikiem „puro” lub wzmianką „cioccolato puro” nazwę handlową wyrobów czekoladowych nie zawierających innych tłuszczów roślinnych niż masło czekoladowe, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom które na niej ciąży na mocy art. 3 dyrektywy 2000/36/WE⁽¹⁾, w związku z art. 2 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2000/13/WE⁽²⁾, oraz art. 3ust. 5 dyrektywy 2000/36,
- obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Etykietowanie a w szczególności nazwy handlowe wyrobów z czekolady zostały całkowicie zharmonizowane we Wspólnocie przepisami dyrektywy o etykietowaniu (200/13) i dyrektywy o wyrobach czekoladowych (2000/36) celem zapewnienia konsumentom dokładnej informacji. Dyrektywa 200/36 stanowi, że wyroby zawierające do 5 % pewnych tłuszczów roślinnych zachowują niezmienną nazwę handlową, lecz ich etykieta musi zawierać szczególną wzmiankę pogrubioną czcionką „oprócz masła kakaowego zawiera tłuszcze roślinne”.

Ustawodawstwo włoskie będące przedmiotem skargi zastrzega dodanie wzmianki „puro” nazwie handlowej wyrobów zawierających wyłącznie tłuszcz w postaci masła czekoladowego i zmienia definicję zharmonizowaną na poziomie wspólnotowym naruszając je. Wobec okoliczności, że w języku włoski słowo „puro” oznacza niezmienione, zdrowe a zatem autentyczne, konsumenci mogą przypuszczać, że wyroby, które zgodnie z dyrektywą i przewidzianymi w niej przesłankami co do nazw handlowych, zawierają tłuszcze roślinne inne niż masło kakaowe, nie są czyste, a zatem zostały zmienione, pogorszone i nie są autentyczne, i to wyłącznie przez okoliczność, że zawierają dopuszczone w zakresie rodzaju i proporcji przez przepisy tłuszcze roślinne, które nie prowadzą do wymogu zmiany nazwy handlowej.

Ponadto, termin „puro” stanowi przymiotnik, którego zastosowanie w nazwie handlowej jest poddane pewnym przesłankom. W szczególności art. 3 ust. 5 dyrektywy 2000/36 stanowi, że zastosowanie wzmianek i opisów dotyczących kryteriów jakości jest uzależnione od przestrzegania minimalnej zawartości suchej

masy kakao, przewyższającej próg przewidziany dla stosowania nazw, w których te opisy nie występują. Ustawodawstwo włoskie dotyczących wzmianki „puro” uzależnia jej zastosowanie wyłącznie od obecności masła kakaowego jako tłuszczu, bez potrzeby przestrzegania minimalnych zawartości przewidzianych dla suchej masy kakao. Stanowi to bezpośrednie naruszenie art. 3 ust. 5 dyrektywy oraz element wprowadzający w błąd konsumentów.

(¹) Dyrektywa 2000/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 czerwca 2000 r. odnosząca się do wyrobów kakaowych i czekoladowych przeznaczonych do spożycia przez ludzi (Dz.U. L 197, s. 19).

(²) Dyrektywa 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 marca 2000 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich w zakresie etykietowania, prezentacji i reklamy środków spożywczych (Dz.U. L 109, s. 29).

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (ósma izba) wydanego w dniu 12 listopada 2008 r. w sprawie T-270/06 Lego Juris A/S przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), wniesione w dniu 2 lutego 2009 r. przez Lego Juris A/S. Drugą stroną postępowania, interwenientem w postępowaniu przed Sądem Pierwszej Instancji jest Mega Brandy, Inc.

(Sprawa C-48/09 P)

(2009/C 82/34)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Lego Juris A/S (przedstawiciele: V. von Bomhard, Rechtsanwältin, T. Dolde, A. Renck, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Megabrand, Inc.

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnosząca odwołanie żąda, żeby Trybunał:

- uchylił wyrok Sądu Pierwszej Instancji, ponieważ narusza on art. 71 ust. 1 lit. e) ii) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (¹)

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie twierdzi, że sporny wyrok narusza art. 7 ust. 1 lit. e) ii) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego. Wnosząca odwołanie uważa, że Sąd Pierwszej Instancji:

- a) dokonał wykładni art. 7 ust. 1 lit. e) ii) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego w sposób, który uniemożliwił objęcie ochroną znaku towarowego kształtu, który spełnia funkcję techniczną niezależnie od tego, czy

zostały spełnione kryteria z art. 7 ust. 1 lit. e) ii) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego zdefiniowane w wyroku Trybunału w sprawie Philips przeciwko Remington (²).

- b) zastosował błędne kryteria w odniesieniu do identyfikacji zasadniczych właściwości trójwymiarowego znaku towarowego; i
- c) przeprowadził nieprawidłową ocenę funkcjonalności w zakresie, w jakim i) nie ograniczył swojej oceny do zasadniczych właściwości rozpatrywanego znaku towarowego oraz ii) nie zdefiniował odpowiednich kryteriów w celu stwierdzenia, czy właściwości kształtu mają charakter funkcjonalny, a w szczególności odmówił uwzględnienia ewentualnych zamiennych wzorów.

(¹) Dz.U. L 11, s. 1.

(²) Wyrok z dnia 18 czerwca 2002 r. w sprawie C-299/99 Philips przeciwko Remington, Rec. s. I-5475.

Skarga wniesiona w dniu 4 lutego 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Irlandii

(Sprawa C-50/09)

(2009/C 82/35)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: P. Oliver, C. Clyne, J.B. Laignelot, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Irlandia

Żądania strony skarżącej:

- stwierdzenie, że:
 - nie dokonując transpozycji art. 3 dyrektywy Rady 85/337/EWG (¹) w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsiębiorstwa publiczne i prywatne na środowisko naturalne, ze zmianami,
 - nie zapewniając, aby nastąpiło całkowite spełnienie wymogów art. 2, 3 i 4 tej dyrektywy w zakresie, w jakim irlandzkie organy do spraw zagospodarowania przestrzennego i Environmental Protection Agency (agencja ochrony środowiska) mają kompetencje decyzyjne w zakresie przedsięwzięć,
 - w wyniku wyłączenia robót rozbiórkowych z zakresu przepisów transponujących tę dyrektywę,

Irlandia uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy tej dyrektywy.

- obciążenie Irlandii kosztami postępowania.